

РЕШЕНИЕ

№ 33929

гр. София, 17.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав, в
публично заседание на 09.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **5774** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДв.П/.

Образувано е по жалба от Е. Р. П. с адрес – [населено място],[жк][жилищен адрес] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-0996-000053/09.05.2025 г. за прилагане на ПАМ по чл.171 т.2А б “А” от Закона за движение по пътищата, издадена от Началник на РУ -М. към ОДМВР М., с която по отношение на жалбоподателя Е. П. е постановена ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС „Сеат А.“ с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца.

В жалбата се излагат аргументи, че оспорената заповед е незаконосъобразна. Сочат се аргументи, че собственикът на автомобила не е знаел, че е бил управляван от водача К. И.. Поддържат се доводи за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, като в оспорения акт водачът не е индивидуализиран нито с ЕГН, нито с адрес, която индивидуализация е от съществено значение. Иска се атакуваният административен акт да бъде отменен.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. Представени са писмени бележки и писмено становище чрез адв. К. П.. Претендират се разноски по представен списък.

Ответникът – Началникът на РУ М. към ОДМВР М., не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Лек автомобил „Сеат А.“ с рег. [рег.номер на МПС] е собственост на жалбоподателя Е. Р. П.. На 08.05.2025 г. в [населено място], по [улица]в посока на движение [населено място] водача К. Г. И. управлявайки л. а. „Сеат А.“ с ДК [рег.номер на МПС] , собственост на жалбоподателя е спрял за проверка от полицейски служители на РУ – М.. След като установили самоличността на водача – К. И. ЕГН [ЕГН] и след извършена проверка в полицейската информационна система, органите на МВР установили, че водача е с отнето Свидетелство за управление на МПС и е лишен от право да управлява МПС по административен ред, въз основа на издаден Акт за извършено административно нарушение №ГА 770044/22.12.2024г.

Установено е нарушение на чл.150А ал.1 от ЗДвП, съгласно който за да управлява МПС, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него МПС, да не е лишен от право да управлява МПС по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл.171 т.1 или т.4 или по реда на чл.69а от НПК и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

Издаден е АУАН серия АД № 707416/08.05.2025 г. от мл. инспектор в РУ –М. – Б. Б. . Водачът К. И. е направил писмени възражения, че знае, че му е отнето СУМПС, но бърза за погребение.

Въз основа на АУАН е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-0996-000053/09.57.2025 г. от П. Ш. – .Началник на РУ –М. към ОДМВР – М., с която на основание чл. 171, т.2А б.“А“ от ЗДвП по отношение на собственика на автомобила – Е. П. е наложена принудителна административна мярка –прекратяване на регистрацията на МПС –лек автомобил „Сеат А.“ с ДК [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца .

По делото е приета административната преписка, съдържаща справка картон на водача, съставения акт за установяване на административно нарушение, въз основа на който е издадена оспорената заповед, както и Заповед № 3013-4401/09.10.2024 г. на Директора на ОДМВР М., с която са посочени длъжностни лица, които са оправомощени да издават заповед за принудителни административни мерки по /чл. 171 т.1, 2, 2а,4,5 буква “а“ и т.6 от ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59 ал. 2, т. 4 АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО, съобразно преследваната от закона цел.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни

мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със

Заповед № 3013-4401/09.10.2024 г. на Директора на ОДМВР М., са посочени длъжностни лица, които са оправомощени да издават заповед за принудителни административни мерки по /чл. 171 т.1, 2, 2а,4,5 буква "а" и т.6 от ЗДвП, измежду които в т.6

Поради което съдът приема, че оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган, противно на твърденията на жалбоподателя.

Административният акт е издаден в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, посочени са фактическите и правни основания за издаването му.

Неоснователни са доводите, изложени от жалбоподателя, че не е установена самоличността на водача и липсва посочен адрес и ЕГН. Оспорената заповед се позовава на издадения АУАН, където е посочен ЕГН на водача К. И., включително и адреса му.

Освен позоваване на АУАН № 707416/08.05.2025 г. в процесната заповед се съдържа подробно описание на нарушението, станало основание за прилагане на ПАМ. Съгласно Тълкувателно решение (ТР) №16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд (ОСГК на ВС) не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение, за което лицето е наказано, включително посоката на движение на МПС, чия собственост е лекият автомобил.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. В хода на административното производство са проверени и преценени всички събрани доказателства, съгласно нормата на чл. 36 от АПК. В тази връзка изложените в жалбата твърдения за нарушение на чл.35 от АПК са неоснователни. При издаването на процесния акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Заповедта е издадена и при наличие на предвидените в закона материалноправни предпоставки за това.

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

От цитираната разпоредба става ясно, че за да бъде наложена ПАМ, следва да са налице две кумулативно дадени условия: лицето да е собственик на автомобила, предмет на принудителната административна мярка и да е предоставил МПС за управление на лице, което е лишено от право

да управлява МПС по административен ред.

Между страните не е спорно, че собственик на МПС е жалбоподателя Е. П.. Констатирано е, че водачът на МПС, е лишен от права да управлява МПС по административен ред, видно и от неговите писмени възражения. За налагането на ПАМ от вида на процесната е достатъчно да бъде установено, че МПС, съотнесено към конкретните факти по делото, е управлявано от водач, който не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство. На основание чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставеният АУАН се ползва с обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. В тежест на жалбоподателя е да обори констатациите, като в хода на съдебното производство доказателства в тази насока не са ангажирани. Специално по делото не са ангажирани доказателства, оборващи отразената в АУАН констатация, че водачът е управлявал визириания автомобил „Сеат А.“ с рег. [рег.номер на МПС] , като е бил лишен от право да управлява МПС по административен ред.

При това положение е било налице фактическото основание за издаване на заповед за налагане на ПАМ по чл. 171, т.2а, буква „а“ от ЗДвП " прекратяване регистрацията на МПС за срок от 6 месеца“. При издаване на заповед от вида на оспорената в настоящото производство за налагане на ПАМ, административният орган действа в условията на обвързана компетентност и следователно при установяване наличието на предпоставките по чл. 171, т.2 а, буква „а“ от ЗДвП е длъжен да издаде административен акт за налагане на ПАМ в съответствие с правомощията му по чл. 172, ал.1 от ЗДвП. Съгласно чл. 171, т.2 а, буква „а“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки, една от които относима в конкретния случай е - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който предоставя управлението на моторно превозно средство на водач, който не притежава СУМПС, валидно за категорията, към която спада управляваното от него МПС, какъвто е и процесния случай. Адресат на мярката по чл. 171, т.2 а, буква „а“ от ЗДвП може да бъде само лицето, изрично визирано в правната норма - субектът, по отношение на който, законодателят изрично е посочил, че може да се прилага предвидената в разпоредбата ПАМ и това е собственикът на МПС - в случая жалбоподателят.

Мярката е наложена за минимално посочения в чл.171,т.2а от ЗДвП срок от 6 месеца, поради което, въпреки че не са изложени мотиви, относно така определения в заповедта срок, съдът приема, че е спазен принципът за съразмерност по чл.6 от АПК.

Издадената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка съответства на целта на закона. Целта на конкретната ПАМ е да осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановяват административните нарушения. Предвид гореизложените съображения съдът намира, че оспорената ЗППАМ е законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото ответникът има право на направените по делото разноски, но при липса на искане в тази насока, такива не се присъждат.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, III отделение, 61 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Р. П. с адрес – [населено място],[жк][жилищен адрес] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-0996-000053/09.05.2025 г. за прилагане на ПАМ по чл.171 т.2А б “А“ от Закона за движение по пътищата, издадена от Началник на РУ -М. към ОДМВР М., с която по отношение на жалбоподателя Е. П. е постановена

ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС „Сеат А.“ с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл.172 ал.5 от ЗДвП /редакция ДВ бр.77 от 2018г. в сила от 01.01.2019г./.

Съдия: